

Juniorssommerlejr 2009

"Bådfører til Gummibåd, Bådfører til Gummibåd", hørtes som det første nogle signaler på VHF'en en morgen, hvor "personalet" på dagens dykkested var ved at rigge til. Fra land lød – med undertrykt fnisen - "Dykkerleder til bådfører OG gummibåd, kom ind". Og så var DET på plads. Enhver begyndelse er svær, når alvoren og ansvaret melder sig, og så kan man have været med nok så mange gange og alligevel få lidt lampefeber, når man sidder derude som ny bådfører.

Sjove episoder var der nok af på årets dykkerlejr for snorkeldykkerne, ganske som der plejer, og det er velsagtens med til at gøre dykkerlejren til forbundets suverænt største tilbagevendende dykkearrangement.

Set-up'et var langt hen ad vejen det sædvanlige, der har vist sig at fungere. Årets justering bestod i, at mandag, tirsdag og onsdag var "normale" dykkedage, suppleret med natdyk onsdag aften/nat, og så med vandleg flyttet til torsdag. Så kunne folk selv bestemme, om de ville sove efter nattens strabadser eller sidde ude på "bananen"

efter en speedbåd og kæmpe for ikke at falde i vandet. De fleste valgte det sidste. Skattejagten var som sædvanlig om fredagen – nu med sigtbart vand – og vores sponsorer havde igen i år begavet os med virkelig flotte præmier, der blev uddelt fredag aften efter certifikatoverrækkelsen.

En dykning på en sommerlejr

Tilrettelæggelsen starter eftermiddagen før ved det daglige ledermøde. Vi har som regel en idé om, hvor de tre dykkesteder skal placeres, men den endelige beslutning tages først om morgenen,

når vi ved, hvor vinden kommer fra. På ledermødet evalueres dagen, der er gået, og der uddeles såvel ros som ris i form af konstruktiv kritik. Vi skal jo lære noget af, hvad der er foregået. Og så går vi videre til at finde "personalet" til næste dags dykninger. Klubberne er hjemmefra fordelt på tre hold, og så er det op til holdene selv at finde dykkerleder, journalfører, bådfører og mindst to standbydykkere til deres dykkested. Derudover skal der findes en bil og en chauffør til at trække traileren med gummibåd m.v., og det skal tjekkes, at lastvognschaufførerne ved, hvilket hold de er på, så vi

kan få ungeres udstyr kørt til det rigtige dykkested. Tidligere har det været en kamp at få besat posterne, men de senere år er det gået ganske smertefrit. Flere og flere unge ledere får mod på at prøve sig selv af som dykkerleder, eller journalfører. For der er altid en erfaren leder, der tilbyder at være med som back-up. Og når der er en at dele ansvaret med, er det pludselig ikke så uoverkommeligt at skulle lede en dykning med 65 deltagere. Også mange med et helt friskt speedbåds-certifikat får chancen for at prøve kræfter med at sejle sikkerhedsbåden, typisk med en erfaren bådfører med ude på posten som standby-båd. Standby-land varetages ofte af en moden tre-stjernet snorkeldykker, der er udpeget af klublederen. På den måde fungerer "mesterlæren" på dykkerlejren og sikrer, at vi ikke løber tør for personale, hvis nogle af den ene eller anden grund ikke kommer næste år.

Straks efter morgenmaden samles personalet på de tre hold ovre ved materieltelet, hvor "maskinchef" Klaus fra Assens giver en hurtig briefing om båd og udstyr og fortæller, hvad man skal gøre og navnlig, hvad man IKKE skal gøre. Derefter læsses grej, motor, nød-udstyr og gummibåd på holdets trailer, og man gør klar til at køre.

I mellemtiden har snorkeldykkerne pakket og læsset deres grej på lastvognen til det pågældende dykkested, og så er der afgang for personalet til dykkestedet, mens snorkeldykkerne venter på bussen. Ude på dykkestedet skal båden i vandet som det første, så bådfører og standby-båd kan sejle ud og bistå dykkerlederen med at vurdere dykkestedet. Hvor er strømmen og i hvilken retning går den? Hvor skal dykkefeltet ligge, så der sikres fuld oversigt fra land? Skal dykkefeltet være smalt og gå langt ud, eller skal det være bredt og ikke gå så langt ud? Når der er taget bestik af forholdene, sættes to dykkerflag på bøger

ude i vandet og to flag på stænger inde på land, og det er så den firkant, der må dykkes indenfor. Hovedkvarteret slås op under den blåstribede parasol, og dykkerlederen ifører sig den karakteristiske orange vest og den grimme røde hat der gør, at INGEN er i tvivl om, hvem det er, der er chefen på stedet. Journalføreren finder blokken og kuglepennen frem, og det passer som regel med tidspunktet for snorkeldykkerens ankomst til stedet. Når alle er samlet, holder dykkerlederen en kort briefing om vand og strøm på stedet, og så skal der dykkes.

Efterhånden som snorkeldykkerne får klædt om, henvender de sig to og to med korrekt anlagt udstyr og bøje hos dykkerledelsen, hvor de skrives ind og udstyret tjekkes. Når de har fået OK, kan de dykke lige så længe de vil indenfor feltet. Nogle skal bare have et kort dyk, andre sætter en ære i at have været længst i vandet og have set ALT, hvad der er at se i dykkefeltet. Et dyk kan vare lige fra et kvarter til over to timer. Nogle tager et langt dyk, andre tager flere korte, og nogle smutter lige op og bytter makker og hopper så i baljen igen. Når man kommer op, henvender man sig straks til dykkerledelsen og bliver noteret oppe, og hvis man går i vandet igen, noteres man for et nyt dyk

Det er journalførerenes fornemste pligt hele tiden at vide, hvor mange hold, der er noteret i vandet og sammenholde dette antal med antallet af bøjer i dykkefeltet, mens dykkerlederen har det store overblik og ansvaret for at holde øje med, at alt ser ud til at fungere rigtigt ude i dykkefeltet. Standby-land, standby-båd og alle ledere på stranden hjælper dykkerlederen med at holde udgig, og hvis noget ikke ser rigtigt ud, meddeles det. Så kommanderes den nærmeste standby-dykker i vandet for at tjekke og evt. hjælpe. Det kan være en træt dykker, ➔

der skal hjælpes til land eller båd. Det kan være en bøjeline, der er gået totalt i kludder. Eller det kan være en utryg snorkeldykker, der lige skal have lidt moralsk opbakning, udover hvad makkeren kan klare. Det kan også være et makkerpar, der ikke lige har fået set sig for og er på vej ud af dykkefeltet. Så kommanderes sikkerhedsbåden hen forbi for at henlede snorkeldykkernes opmærksomhed på, at de bør vende om. Denne besked får også evt. kajakroere, sejlere eller motorbådsfolk, der enten ikke ved, hvad signalfag A betyder, eller ikke umiddelbart agter at respektere det. I sidstnævnte tilfælde er instruksen til føreren af sikkerhedsbåden så vidt muligt – hvis det er forsvarligt - at lægge sig foran og forhindre indtrængen i dykkefeltet.

Og så går det slag i slag til der ikke er flere, der gider dykke, eller til dagen er gået, hvad der nu måtte indtræffe først. Næste dag gør vi det samme, bare et andet sted

Biologen og feltlaboratoriet

Maria Kaspersen fra bestyrelsen har været med på dykkerlejr i mange år. Først som Maria fra Islev med et hav af små juniorpiger under vingerne. Senere også som Maria fra Biologiudvalget, der kunne forklare alt om selv den

mindste og tilsyneladende mest ubetydelige livsform i vandet. I år var Maria "barnløs", som hun selv sagde, og så kunne hun koncentrere sig om at oprette feltlaboratorium på skift på de tre dykkerhold. Alle, der gad, kunne fange "et eller andet" og få det analyseret og forklaret på feltlaboratoriet. Det, der var for småt til at se med det blotte øje, kom under mikroskop, og det, der ikke umiddelbart lod sig forklare, blev slået efter i det medbragte bibliotek. Mange fik en god snak om livet i vandet, og mon ikke grunden blev lagt for en enkelt marinbiolog eller to?

Tømrermesteren og falckredderen

For år tilbage havde vi gummi-både, motorer og andet grej liggende på række bag spiseteltet. Så et år med dårligt vejr var der pludselig en, der fik en god idé. Hvorfor tager vi ikke et par af de endemoduler til teltene, vi har i reserve og laver et materieltelt? Det var der ingen der vidste, hvorfor vi ikke gjorde, og så gjorde vi det. Siden har Klaus, tømrermesteren fra Dreslette (og Assens Dykkerklub) regeret i materielteltet, hvor ALT kan fikses på værktøjsbordet med skruestik og svejseværk. Siden er der skudt et midtermodul ind mellem endemodulerne, så der er plads til at have mere indendørs om natten. Der er

også blevet plads til et improviseret sygelege bestående af nogle bukke med låget fra en teltkasse ovenpå. Så hvis noget mekanisk er gået i stykker eller der pludselig sidder en splint i foden, så er det over i materielteltet. Det er ofte Gert, Falckredderen og elektrikeren fra Korsør, der tager sig af de menneskelige skader eller visiterer til ekstern behandling.

Det er også Gert, der står for de elektriske installationer i lejren, el-tavler og belysning i teltene og strøm til køkkenet.

Køkkenteltet

Her regerer Kirsten og René fra Assens Dykkerklub. De kommer med alt den mad, der er forbedret hjemmefra. Så de har det privilegium først at ankomme, når vi andre er nået så langt med indretningen, at frysere og køleskabe er installeret og kolde nok til at modtage bl.a. 800 frikadeller, 45 kilo hamburgerryg, 30 kilo hakket oksekød og et par kubikmeter blandet pålæg. Siden rigges vandvarmer, afløbssystem og gasborde op, og der bygges køkkenborde af plader og bukke og køkkenskabe af tomme teltkasser. Et hold frivillige under ledelse af Kirsten starter den store opvask, hvor ALT i køkkenet vaskes af og sættes på plads. Og så er køkkenteltet klar til at affodre op til 220 mennesker

med bl.a. 45 hele rugbrød, 60 nye kartofler, 180 æg, 45 liter mælk og en mængde pasta og frisk salat dagligt.

Ungdomsudvalget og lejrkontoret

Udvalget holder styr på og holder øje med, at alt går som det skal. Her besluttes dykkestedernes placering og her er det store overblik over lejren. Bent er chefen, men han klarer det ikke uden Henning, Christian, Annette og Anders, der hjælper til med at holde overblikket og samle trådene. Sekretariatsleder Ingelise fra Forbunds-kontoret og Annette styrer, med bistand af frivillige hjælpere, alt administrativt omkring deltagere, lejrøkonomi, dykninger, certifikat-udstedelse, salg af bl.a. logbogs-blade, lejrinspektion, skattejagt samt præmiering.

De sidste idioter

Denne, umiddelbart lidet flatterende, betegnelse er der nogle, der hæfter på frivillige, der kommer fra nær og fjern for at give en hånd med uden at få noget for det. Heldigvis kan Dansk Sportsdykker Forbund mønstre ganske mange af disse "idioter". Mange har egentlig ikke noget med lejren at gøre. Alligevel kommer de år efter år, når det hårde arbejde skal gøres med at få infrastrukturen klar til at modtage snorkeldykkerne om søndagen. Deres eneste belønning er det gode selskab og de ømme muskler. Nogle af dem tager oven i købet hjem, så snart lejren er i gang og alt fungerer.

Masser af underholdning

Hvert år arrangerer Alex fra Atlantic i Roskilde en Kubb-turnering. Alex medbringer en masse træstumper, så der kan spilles på 12-14 baner ad gangen. Der sættes mange forskellige hold med mange forskellige holdnavne, både på langs og tværs af klubberne. Vinderne i år – og sidste år og forrige år – blev holdet "Strejferne fra Djævløzen".

Forskellige klubber har forskellige traditioner forbundet med dykkerlejren. I Aqua Club skal man have pandekager en gang i løbet af lejren. I Skovshoved Undersøiske Gruppe gjorde man ligesom hjemme i klubhuset efter et tirs-dagsdyk, nemlig sluttede en aften, med et slag kort og en kop varm cacao.

Hvad andre klubber lavede, er ikke til at sige, men mon ikke der blev taget nogle armbøjninger nede hos Jernlungerne og skiftet forbindinger ovre hos Haderslev?

FAKTA

Ungdomsudvalget vil hermed bringe en stor tak fra udvalget til de sponsorer, der var med til at gøre skattejagten spændende.

Der var virkelig grund til at finde en nummereret mursten, der udløste en af de flotte sponsorgaver.

Vi bringer de navne, der blev trykt på dykkerlejrens bluser.

2dive.dk, aquasyd.dk, dykcen.dk, masterdive.dk, dykkerudstyr.com, fotodyk.dk, dkdiver.dk, scubagear.dk, beaversports.co.uk, dykkertaxa.dk, aquatic.dk

